

OVERVIEW OF תפלת שחרית-1

Now that we have completed our study of תפלת שחרית, we should pause for a moment and consider what we have learned. Because we studied each topic as an independent lesson, we may have been missed some of the underlying themes. The following is a short review of the essential points that need to be considered in understanding תפלת שחרית.

Point 1:

We congregate in the בית כנסת as a group of ten men primarily for the purpose of reciting the silent שמונה עשרה together.

The ימים נוראים, days of increased liturgical involvement, represent a moment in the Jewish calendar to remember that we congregate in the בית כנסת primarily to recite the silent שמונה עשרה. Given the number of פיוטים that are included in our תפילות, the fact that they are sung beautifully by the שלוחי ציבור and that they enhance the תפילות, it is easy to be fooled into thinking that the פיוטים are the primary focus of the תפילות of the ימים נוראים. In truth the recital of פיוטים is totally optional. A review of the מחזור that follows נוסח תימן shows that in נוסח תימן they do not recite any פיוטים on ראש השנה.

Simply put, the silent שמונה עשרה is the core of every תפלה. The power of the silent שמונה עשרה lies in the fact that it represents not only the prayer of the individual ten men present or the ten men as a group. It represents all of כלל ישראל. That is what the נמרא meant to teach when it concluded that ten men constitute an עדה. The עדה they represent is כלל ישראל. This concept of representative action is derived from the עבודה in the בית המקדש. There the כהנים represented כלל ישראל in bringing the קרבנות of the ציבור. Just as the כהנים while performing the עבודה represented all of כלל ישראל, so too ten men who congregate to recite the silent שמונה עשרה together represent all of כלל ישראל.

Point 2

Two views exist as to the purpose of שמונה עשרה; that it represents the formula: שבה (praise), בקשה (request) and הודאה (thanksgiving) and that it represents a substitute for the עבודה in the בית המקדש.

The classic view of שמונה עשרה is that it based on a formula. The first three ברכות represent שבח, praise; the middle ברכות represent בקשה, request, both individual and communal; while the last three ברכות represent הודאה, thanksgiving. That is a formula put forth by the רמב"ם in presenting his position that תפלה is a מצווה מדאורייתא. He holds that תפלה as a מצווה מדאורייתא did not follow a fixed text. Instead each individual composed his own prayers but followed the formula of שבח, בקשה and הודאה.

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א' הלכה ב'—לפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא. אלא חיוב מצוה זו כך הוא: שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום, ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא, ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה, ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו, כל אחד לפי כחו.

Translation: Therefore, women and servants are required to perform the mitzvah of Tefila because it is not a time bound Mitzvah. This is the requirement of the Mitzvah: that a person include in his prayer words of praise to G-d, then his requests to G-d and then praise and thanksgiving for the goodness that G-d bestows upon him. Each person prays as best as he can.

The רמב"ם's position is based on a גמרא:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לד' עמ' א'—אמר רב יהודה: לעולם אל ישאל אדם צרכיו לא בשלש ראשונות, ולא בשלש אחרונות, אלא באמצעיות. דאמר רבי חנינא: ראשונות, דומה לעבד שמסדר שבה לפני רבו, אמצעיות, דומה לעבד שמבקש פרס מרבו, אחרונות, דומה לעבד שקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו.

Translation: Rav Yehudah said: Never should a person make his requests within the first three Brachos of Shemona Esrei and not in the last three Brachos of Shemona Esrei. Instead he should make his requests in the middle three Brachos of Shemona Esrei. This is in accordance with the opinion of Rav Chanina who said: we should approach the first three Brachos of Shemona Esrei in the same way that a servant approaches his master, by first heaping praise upon his master; the middle three Brachos of Shemona Esrei in the same way as a servant who makes his requests to his master and the last three Brachos of Shemona Esrei in the same way as a servant who was granted his requests by his master.

The fact that the רמב"ם developed his formula based on the statement of רב יהודה who quoted רבי חנינא did not preclude the possibility of a different view of שמונה עשרה. We need only look at the definition of one word in שמונה עשרה to find that two views of שמונה עשרה exist. That word is מודים. The common definition of מודים is thanksgiving. Based on that definition of that word, the רמב"ם viewed the last three ברכות of שמונה עשרה as representing שבח והודיה. But a second definition of מודים is presented by the תרגום; i.e. bowing. Ask yourself: why do we bow when we say the word: מודים? Do we as Jews bow when we say thank you? No. Why do we bow when we say the word: מודים? Because the word מודים means: bow.

להבין את התפלה

That is why **מודים דרבנן** was instituted. It would be inappropriate for the **שליח ציבור** to recite: **מודים אנחנו לך**, we bow down to You, and be the only one bowing. The congregation needs to join him in bowing so that the statement is not false. Why do we need to bow in the next to last **ברכה** of **עשרה**? Because the **כהנים** bowed each time they completed a part of the **עבודה**. We too need need to bow at the end of **שמונה עשרה** because we have finished our **עבודה**. The practical difference between the two views of **עשרה** concerns the proper place to insert personal requests within **שמונה עשרה**. If the **רמב"ם**'s view of **עשרה** is correct, then we can insert our personal requests in the appropriate **ברכה**; i.e. for the sick in **רפאינו**, for the destitute in **ברך עלינו**. If the proper view of **עשרה** is that it is a substitute for the **עבודה** in the **בית המקדש**, then we should not be interrupting the **עבודה** to make personal requests. Any such requests should be made after completing **שמונה עשרה**. This view of **עשרה** explains the origin of the practice to recite the prayer: **אל-הי נצור** after the **ברכות** of **שמונה עשרה** are completed. It further explains why **אל-הי נצור** is recited only after signalling the completion of **שמונה עשרה** by reciting the line of **יהיו לרצון אמרי פי**. The middle of **אל-הי נצור** is the appropriate point at which to make personal requests when you view the recitation of **שמונה עשרה** as a substitute for the **עבודה** in the **בית המקדש**.

What about the position of **רב יהודה** quoted above? It is an important rule of Jewish liturgical history that when you find a person stating his opinion in the **משנה** or in the **גמרא** on a matter involving liturgy or synagogue practice, he is attesting to the custom that he followed. That does not preclude the possibility that other authentic customs existed at the same time. Anyone who has any doubts that multiple liturgical practices and synagogue practices can co-exist need only spend time in both Ashkenazic and Sephardic synagogues.

Point 3

שמונה עשרה, וידוי, נפילת אפים ותחנון are integral parts of שמונה עשרה.

One of the more difficult liturgical questions to answer is: at what point is **שמונה עשרה** completed. Is it after completing all the **ברכות**? Is it after reciting **אל-הי נצור**? Or is it after stepping back three steps? Another difficult question to answer: when is the repetition of **שמונה עשרה** completed? After completing all the **ברכות**? After reciting **יהיו לרצון אמרי פי**? Or after reciting **חצי קדיש** following **תחנון** and **נפילת אפים**? The silent **שמונה עשרה** is complete after stepping back three steps. The repetition of **שמונה עשרה** is not complete until after **חצי קדיש** is recited following **תחנון** and **נפילת אפים**. To be able to participate in **תחנון** and **נפילת אפים** as part of **הש"ץ** is an additional

reason to recite the silent **שמונה עשרה** with a group of ten men. In **נוסח אישכנו** it is difficult to identify the point at which **וידוי** is recited particularly on Sundays, Tuesdays, Wednesdays and Fridays. For your information, it consists of one line:

רחום וחנון, הטאתי לפניך, י-י מלא רחמים, רחם עלי וקבל תחנוני.

One reason that it is not easily recognized as **וידוי** lies in the fact that the line is being camouflaged by the following verse:

ויאמר דוד אל ג', צר לי מאד, נפלה נא ביד י-י, כי רבים רחמיו, וביד אדם אל אפלה.

Because the verse: **ויאמר דוד אל ג'** appears to hide the line of **וידוי** caused some sources to counsel against saying the line of **ויאמר דוד אל ג'**. It is further the reason that some sources say that it is necessary to stand while reciting the line: **רחום וחנון, הטאתי לפניך**.

נפילת אפים is also an essential element of **שמונה עשרה**. Non-verbal acts such as **נפילת אפים** play an important role in Jewish prayer. That point is brought home by the line: **תחנון ואנחנו לא נדע מה נעשה** that we recite upon concluding **אבודרהם**. The **אבודרהם** explains that line as being an expression of exasperation that we direct to the **רבנו של עולם**. We say to the **רבנו של עולם** that we have completed three physical acts during **תפלת שחרית**. We sat while reciting **שמע שמע**. We stood while reciting **שמונה עשרה** and we fell on our faces while reciting **תחנון**. We performed those physical acts so as to duplicate the physical actions that **משה רבינו** undertook to gain forgiveness for the Jewish people after the sin of the Golden Calf. By that line we mean to say: we do not know what other physical acts we can do to cause the **רבנו של עולם** to answer our prayers.

Perhaps a similar concern is the reasoning behind a practice attributed to the late Rabbi Joseph Soloveitchik, **זצ"ל** and noted in the **מהזור הרב** for **ראש השנה**. It was the practice of the Rav to sit when reciting **אשרי** in **תפלת מנחה**. The editor did not provide an explanation for the Rav's practice. It occurred to me that the Rav may have had the comment of the **אבודרהם** in mind. If you do not sit while reciting **אשרי**, then you cannot recite the line of **ואנחנו לא נדע מה נעשה** in **תחנון** properly. The physical actions that you have performed in **תפלת מנחה** are incomplete since you have not recited any part of **תפלת מנחה** in a sitting position.

Additional Comments On תפלת שחרית Next Week, אי"ה

2-תפלת שחרית OVERVIEW OF

יום כיפור Of שמונה עשרה From The Study Of The Support For A Liturgical Rule

Point 4

The text of the **שמונה עשרה** that is recited by individuals and the text of **שמונה עשרה** that is repeated by the **שליח ציבור** were not expected to always be identical. The **שליח ציבור** was given leeway to add to the text recited by the individuals for the purpose of enhancing the repetition of **שמונה עשרה**.

Professor Ezra Fleischer in his book: **תפלה ומנהגי תפלה ארץ-ישראלים תקופת הגניזה**, at page 50 states the following:

אבחנות אלו לא סוף דבר שהן מאפשרות לקבוע בנוסחי התפלה שלנו רשויות נבדלות לפרוזה ולשירה; הן גם פותחות לנו שער לחשיפת מוצאם של אחדים מקטעי התפלה העולים לפנינו כנוסחי קבע, ולזיהוי מקורם ברמה של התפילה הקומה, היא רמת תפילתם של שליחי הציבור במעמד הרבים. מן המפורסמות היא שבהרבה בתי כנסיות קדומים בארץ ישראל נתקיימו זמן רב ביחד, זה ליד זה, שתי מערכות תפילה, ששתיהן היו קבועות כמעט באותה מידה: אחת של היחידים, ואחת של החונים. למן זמן היווצרותה של השירה הפייטנית כך נערכה התפלה בציבור: הקהל אמרו את נוסחי הקבע הפשוטים בלחש, איש כהרגלו, אבל שליחי הציבור לא חזרו בקול רם על אותה לשון עצמה, אלא אמרו במקום זה תפילה אחרת, נמצלת ומסולסלת יותר, מסודרת בצורות של שיר.

Translation: Our analysis of the prayers leads us to conclude that separate sources led to the introduction into the Tephilot of words that follow a prose form and words that follow a poetic form. Our analysis further opens a door to uncovering the origin of some parts of the current fixed prayers and the identification of their source as following the text of the prayer as it was recited by the prayer leader when ten men were present. It is well known that in many early synagogues in Eretz Yisroel there existed side by side two forms of Shemona Esrei, both established at the same time, one that was recited by the individual congregants and one that was recited by the prayer leader. From the time of the birth of poetic liturgy (piyuttim) this is how the services were conducted: the individuals when reciting Shemona Esrei would follow the standard text with which they were familiar. The prayer leader would not repeat out loud the same text but would instead recite a different version, one that was more flowery and frilly and arranged in a poetic form.

Professor Fleischer traces the origin of **קדושה** to this practice. The insertion of **פיוטים** into the repetition of **שמונה עשרה** of the **ימים נוראים** is another example. One feature of the **שמונה עשרה** of **יום כיפור** supports the argument that the practice of the **שליח ציבור** to modify **שמונה עשרה** when repeating it originated as early as the time of the **גמרא**:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף פז' עמ' ב'—תנו רבנן: מצות וידוי ערב יום הכפורים עם השכה. אבל אמרו חכמים: יתודה קודם שיאכל וישתה, שמא תטרף דעתו בסעודה. ואף על פי שהתודה קודם

שאכל ושתה, מתודה לאחר שיאכל וישתה, שמא אירע דבר קלקלה בסעודה. ואף על פי שהתודה ערבית, יתודה שחרית, שחרית, יתודה במוסף, במוסף, יתודה במנחה, במנחה, יתודה בנעילה. והיכן אומרו? יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור אומרו באמצע. מאי אמר? אמר רב: אתה יודע רזי עולם. ושמואל אמר: ממעמקי הלב. ולוי אמר: ובתורתך כתוב לאמר. רבי יוחנן אמר: רבון העולמים. רבי יהודה אמר: כי עונותינו רבו מלמנות וחטאתינו עצמו מספר. רב המנונא אמר: א-להי, עד שלא נוצרתי איני כדאי עכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי עפר אני בחיי קל וחומר במיתתי הרי אני לפניך ככלי מלא בושח וכלימה. יהי רצון מלפניך שלא אחטא ומה שחטאתי מרוק ברחמיך אבל לא על ידי יסוריך. והיינו וידויא דרבא כולה שתא. ודרב המנונא זוטא ביומא דכפורי. אמר מר זוטרא: לא אמרן אלא דלא אמר אבל אנחנו חטאנו. אבל אמר אבל אנחנו חטאנו, תו לא צריך. דאמר בר המדודי: הוה קאימנא קמיה דשמואל, והוה יתיב, וכי מטא שליחא דצבורא ואמר אבל אנחנו חטאנו קם מיכם. אמר, שמע מינה: עיקר וידוי האי הוא.

TRANSLATION: Our Rabbis taught: The obligation of confession of sins comes on the eve of the Day of Atonement, as it grows dark. But the Sages said: Let one confess before one has eaten and drunk, lest one become upset in the course of the meal. And although one has confessed before eating and drinking, he should confess again after having eaten and drunk, because perchance some wrong has happened in the course of the meal. And although he has confessed during the evening prayer, he should confess again during the morning prayer; and although he has confessed during the morning prayer, he should do so again during the Musaf additional prayer. And although he had confessed during the Musaf, he should do so again during the afternoon prayer; and although he had done so in the afternoon prayer, he should confess again in the Ne'ilah concluding prayer. And when shall he say the confession? The individual after his 'Amidah Prayer', the public reader in the middle thereof. What is it the text of the confession? Rab said: 'You know the secrets of eternity'. Samuel said: From the depths of the heart. Levi said: And in Your Torah it is said . . . R. Johanan said: Lord of the Universe, etc. Rab Judah: 'Our iniquities are too many to count, and our sins too numerous to be counted'. R. Hamnuna said: 'My G-d, before I was formed, I was of no worth, and now that I have been formed, it is as if I had not been formed. I am dust in my life, how much more in my death. Behold I am before You like a vessel full of shame and reproach. May it be Your will that I sin no more, and what I have sinned wipe away in Your mercy, but not through suffering'. That was the confession of sins used by Rab all the year round, and by R. Hamnuna the younger, on the Day of Atonement. Mar Zutra said: All those texts are necessary only when he did not say: 'Truly, we have sinned', but if he had said: 'Truly, we have sinned', no more is necessary, for Bar Hamdudi said: Once I stood before Samuel, who was sitting, and when the public reader came up and said: 'Truly, we have sinned', he rose. Hence he inferred that those words fulfilled the requirement for confession.

This source confirms that at the time of the **גמרא** on **כפור** the **שליח ציבור** recited **קידוש היום** of **ברכה** in the **שמונה עשרה** during the repetition of the **ידוי**.

1. **ידוי** is the complete **חטאנו** explains why reciting the word: **רבנו יהודה ב"ר יקר**

אף על פי שחבר הוידוי מן האלפא ביתא אומר תחלה חטאנו קודם לשאר וידיים, כדאמרינן בתנחומא: (במדבר כא, ז) ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו, כיון שאמרו חטאנו מיד נתרצה להם. ואמרינן במקום אחר (תנחומא בלק י): שכל מי שחטא ואמר חטאתי אין רשות למלאך ליגע בו.

Translation: Even though Viduy consists of lines whose first words follow each other alphabetically, we still recite the words: we sinned before all those line as it is written in the Midrash Tanchuma (Bamidbar 21, 7): the people came to Moshe and said: we sinned. Because they admitted that they sinned, they were immediately forgiven. We learned a similar idea from another source (Tanchuma Parshas Balak 10): anyone who sins but then admits that he sinned, the angel who was sent to administer a punishment will not do harm to him.

להבין את התפלה

hand, those congregated recited וידוי after completing the silent שמונה עשרה. The reason that the שליח ציבור recited וידוי in the ברכה of קידוש היום and not after the ברכות of שמונה עשרה were completed was not explained by the גמרא. On page 304 of his book: *A Guide To Jewish Prayer*, my Rebbe, Rabbi Yeshaya Wohlgemuth, זצ"ל, provides an explanation for this difference in practice based on what he heard from Rabbi Joseph Soloveitchik, זצ"ל:

An individual who is sincere about saying Vidui and about repenting may be so embarrassed and ashamed and upset by former actions that he or she will break down and never finish the prayers. Therefore, it's best for the individual to say Vidui after finishing the Amidah. The chazzan, on the other hand, is our representative before G-d. He is not personally involved. He can certainly finish the Amidah. Therefore he says Vidui in the place where it belongs, in the blessing mentioning the special sanctity of the day.

Some ancient versions of שמונה עשרה for יום כיפור provide that individuals during the recital of the silent שמונה עשרה say a form of וידוי both in the ברכה of קידוש היום and after שמונה עשרה. This fact supports one of the rules of liturgical practice that we have been espousing that even though the גמרא provides for a liturgical practice, that statement by the גמרא does not prove that a conflicting and equally authentic liturgical practice did not exist. The following are some of those ancient סידורים:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) תפילת ערבית של ליל יום הכיפורים²—ומתחיל והוא רחום עד פורם סוכת שלום עלינו ועל כל עדת בני ישראל ועל ירושלים. וסדר התפלות כך הוא, יחיד אומר בסוף מגן, ורצה והנחל לבניהם את יום הכפורים הוזה באהבה, לסליחה ולמחילה וכפרה ולמחול בו את כל עונותינו. זכרנו לחיים וכו'. ובאתה גבור אומר מי כמוך וכו'. לדור ודור. וקודם שיחתום אומר ובכך תן פחדך, ובכך תן כבוד, ובכך צדיקים וכו'. אתה בחרתנו מכל העמים וכו' עד את יום הכפורים הוזה. את יום מקרא קדש הוזה. את יום סליחת העון הוזה, למחילה ולסליחה ולכפרה ולמחול בו את כל עונותינו זכר ליציאת מצרים.

אבל הטאנו אנחנו ואבותינו. אשמנו בגדנו העוינו והרשענו וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו, א—להינו וא—להי אבותינו מחול לעונותינו ביום הכפורים הוזה, ביום מקרא קדש הוזה, ביום סליחת העון הוזה, מחה והעבר פשעינו מנגד עיניך, כאמור: אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכור (ישעיה מ"ג, כ"ה). ונאמר: מחיתי כעב פשעיך ובענן חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך (ישעיה מ"ד, כ"ב). ונאמר: כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו (ויקרא ט"ז, ל'). כי אתה סולחן לישראל ומוחלן לשבטי ישורון ודברך אמת וקים לעד, ומבלעדיך אין לנו מלך מוחל וסולח אלא אתה. בא"י מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה,

2. Please note the important differences between the text as provided for by רב עמרם גאון and our text of שמונה עשרה for יום כיפור. The differences are underlined.

מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הכפורים. ואם חל להיות בשבת אומר מקדש השבת וישראל ויום הכפורים. ואומר רצה ומודים, ושים שלום, ומתודה אתה יודע וכו'. זו היא תפלת יחיד. רב סעדיה גאון-ורבים מחבירינו מוסיפים בתפילות יום הכיפורים אצל זכר יציאת מצרים אבל חטאנו עוינו פשענו מרדנו וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו; וזה מותר להוסיף. ספר המנהיג³ הלכות צום כיפור עמוד שני-וכתב רב סעדיה, יש שמוסיפין לאחר זכר ליציאת מצרים אבל אנחנו חטאנו, וכן כתב רבינו היי שכך מנהגם, ואין בכך הפסק ולא הפסד. ואחרי הוידוי והסליחות אומרים מחול לעונותינו.

It would appear that the text as provided by רב עמרם גאון offers a solution to the difficulty that Rav Soloveitchik believed was posed to an individual who recites וידוי during the ברכה of קידוש היום. וידוי provides for a short and non-specific רב עמרם גאון. קידוש היום ברכה that includes references to more specific acts and that might cause one to break down is left to be recited after עשרה שמונה עשרה. רב עמרם גאון's version further resolves a difficulty that can be raised about the text as we recite it today. We say: א-להינו וא-להי אבותינו: before we have admitted that we have sinned. That was a problem that the Rav Soloveitchik alluded to when he was quoted as saying that "Vidui . . . belongs, in the blessing mentioning the special sanctity of the day."

What made רב עמרם גאון's solution possible was the fact that the minimum requirement for saying וידוי is to recite the words: אבל אנחנו חטאנו as we learned from the גמרא in יומא cited above. This fact also explains another matter we have recently discussed; i.e the position of רב שבתי סופר that the line: רחום וחנון, חטאתי לפניך, י-י מלא רחמים, רחם עלי וקבל תחנוני that we recite in תחנון represents וידוי. The words: חטאתי לפניך found in that line are unquestionably a statement of וידוי.

We do not have any record of the practice to recite an abbreviated form of וידוי in the ברכה of קידוש היום in עשרה שמונה עשרה dating from after the 1200's. It is very difficult to explain why the practice disappeared.

3. R. Abraham ben R. Nathan was born in Lunel, Provence, c. 1155. Ra'avan HaYarchi (so named to differentiate from R. Eliezer ben R. Nathan of Germany) was born to a many-branched rabbinical family and was a relative and student of R. Isaac ben R. Abba Mari of Marseilles (author of the Ittur).

4. טור אורח חיים סימן תרו-ועיקר הוידוי הוא אבל אנחנו חטאנו אלא שנהגו לומר גם שאר דברים כגון מה נאמר לפניך ואתה יודע רזי עולם ועל חטא ועל חטאים וא-להי עד שלא נוצרתי. ובאשכנז נוהגי לומר על חטא על סדר אלפא ביתא ומפרטנו בו החטאים וכ"כ צ"ע וכ"כ רמב"ם ז"ל האר"י כתב שצריך לפרט החטא ובספרד אין נוהגי לאומרו וכן נראה שאין צריך לפרט החטא שרוע אומר שאבין לפרט החטא והלכת כדבריו.

Translation: The essence of confession lies in the words: but we have sinned. Nevertheless, it became an accepted practice to add more text such as the words: what can we say to You and You know the secrets of the Universe and Al Cheit, V'Al Ha'Chataim, V'Elokei Ad She'Lo Notzarti. In Ashkenaz, it is customary to recite lines beginning with the words Al Chet in alphabetical order and to delineate in great detail their sins. So wrote the Rambam. Rav Yehudah wrote that it is necessary to list the sins in detail. In Sepharad it was not customary to do so. It appears that their practice is correct. Rav Amrom wrote that it is not necessary to list the sins in detail and the Halacha follows his opinion.

3-תפלת שחרית OVERVIEW OF

Point 5

The מצוה of תפלה (שמונה עשרה) and the מצוה of קריאת שמע are separate and distinct מצוות. חז"ל did not initially plan that שמונה עשרה would immediately follow קריאת שמע וברכותיה.

In order to appreciate the development of the סידור, it is necessary to divide the development of the סידור into phases:

1. The משנה;
2. The גמרא;
3. The period of the גאונים, particularly גאון עמרם;
4. The ראשונים particularly the ויטרי and מחזור אבודרהם and
5. The students of the אר"י.

The period of the משנה is of particular interest since it represents the סידור in its infancy. To appreciate the contribution that the Mishnaic period made to the development of the סידור requires that the משניות be studied alone without the benefit of the גמרא.

Here are the major משניות that deal with both the מצוה of תפלה (שמונה עשרה) and the מצוה of קריאת שמע:

משנה מסכת תמיד פרק ה משנה א-אמר להם הממונה ברכו ברכה אחת והן ברכו קראו עשרת הדברים שמע והיה אם שמוע ויאמר ברכו את העם שלש ברכות אמת ויציב ועבודה וברכות כהנים ובשבת מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא:

Translation: The superintendent said to them, pronounce one blessing, and they did so: they then recited the Ten Commandments, and the first, second and third sections of the Shema', and they blessed the people with three benedictions, namely, true and firm, and avodah, and the priestly benediction. On Sabbath they added a benediction to be said by the watch which was leaving.

Notes: This משנה describes the actions that the כהנים took early each morning at the time that the בית המקדש stood. The one blessing that was recited before saying the Ten Commandments and Shema was אהבה רבה. אהבה רבה was recited because it serves as a ברכת התורה. Since the recital of both the Ten Commandments and Shema were deemed to be לימוד תורה, a ברכת התורה needed to be said before reciting them. No mention of תפלה is made in this משנה since it was not necessary to recite a תפלה such as שמונה עשרה during a period in which the קרבנות were still being sacrificed.

משנה מסכת ברכות פרק א משנה ב-מאימתי קורין את שמע בשחרית משיכיר בין תכלת

ללבן. רבי אליעזר אומר בין תכלת לכרתי. ונמורה עד הנץ החמה; רבי יהושע אומר עד שלש שעות שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם הקורא בתורה:

Translation: From what time may one recite the Shema in the morning? From the time that one can distinguish between blue and white. Rabbi Eliezer says: between blue and green. And he has time to finish until sunrise. Rabbi Joshua says: until the third hour of the day, for such is the custom of kings, to rise at the third hour. If one recites the Shema' later he loses nothing, being like one who reads in the Torah.

Notes: This משנה is significant because it sets the earliest time to recite קריאת שמע to be approximately one hour before sunrise. Sunrise represents the time that the גמרא set as the earliest time to recite שמונה עשרה. The difference in the earliest times to recite קריאת שמע and שמונה עשרה demonstrate that חז"ל did not initially plan that the recital of שמונה עשרה follow immediately after the recital of קריאת שמע. Otherwise both would share the same starting time. One of the mysteries concerning the development of the סידור is the failure of any משנה to provide for the earliest time to recite שמונה עשרה.

The other significant statement contained in this משנה is the statement that if one recites the Shema later than the third hour, "he loses nothing, being like one who reads in the Torah." This statement confirms that the recital of קריאת שמע fulfills two מצוות; i.e., the מצוה of קריאת שמע and the מצוה of לימוד תורה.

משנה מסכת ברכות פרק א משנה ד- בשחר מברך שתיים לפניו ואחת לאחריה; ובערב שתי לפניו ושתי לאחריה, אחת ארוכה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר אינו רשאי להאריך; לחתום אינו רשאי שלא לחתום; ושלא לחתום אינו רשאי לחתום:

Translation: In the morning two blessings are to be said before קריאת שמע and one after it. In the evening two are said before it and two after it, one long and one short. Where the sages laid down that a long one should be said, it is not permitted to say a short one. Where they ordained a short one, a long one is not permitted. A prayer which they ordered to be concluded with a benediction must not be left without such a conclusion; one which they ordered to be left without such a conclusion must not be so concluded.

Notes: Although we recite ברכות before and after reciting קריאת שמע, the ברכות are not an essential part of the מצוה of קריאת שמע. A ברכת התורה must be recited before קריאת שמע but the ones that we recite during ברכות השחר are sufficient. That is why a congregation that realizes that the time limit for reciting קריאת שמע is approaching can pause and recite קריאת שמע and fulfill the מצוה without reciting ברכות קריאת שמע. The absence of any mention of שמונה עשרה within this משנה confirms that at the time of the משנה, the concept of נאולה לתפלה was not prevalent. That conclusion can be drawn because the משנה provides for the recital of the ברכה of גאל ישראל but does not relate it to שמונה עשרה.

משנה מסכת ברכות פרק ב משנה א- היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד; בפרקים

להבין את התפלה

שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם:

Translation: If one was reading the section of the shema in the Torah when the time for its recital arrived, if he had the intention he has performed his obligation. In the breaks one may give greeting out of respect and return greeting; in the middle of a section one may give greeting out of fear and return it. So Rabbi Meir. Rabbi Judah says: in the middle one may give greeting out of fear and return it out of respect, in the breaks one may give greeting out of respect and return greeting to anyone.

Notes: This משנה confirms that the מצוה of קריאת שמע consists of two components; the מצוה of לימוד תורה and the מצוה of קריאת שמע.

משנה מסכת ברכות פרק ב משנה ב-אלו הן בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמע ובין שמע לזהיה אם שמוע בין והיה אם שמוע לויאמר בין ויאמר לאמת ויציב. רבי יהודה אומר בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. א"ר יהושע בן קרחה למה קדמה שמע לזהיה אם שמוע אלא כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואחר כך יקבל עליו עול מצות והיה אם שמוע לויאמר שזהיה אם שמוע נוהג ביום ובלילה ויאמר אינו נוהג אלא ביום:

Translation: The breaks are as follows: between the first blessing and the second, between the second and 'hear', between 'hear' and 'and it shall come to pass', between 'and it shall come to pass' and 'and the Lord said' and between 'and the Lord said' and 'true and firm'. Rabbi Judah says: between 'and the Lord said' and 'true and firm' one should not interrupt. Rabbi Joshua ben Korhah said: why was the section of 'hear' placed before that of 'and it shall come to pass'? So that one should first accept upon himself the yoke of the kingdom of heaven and then take upon himself the yoke of the commandments. Why does the section of 'and it shall come to pass' come before that of 'and the Lord said'? Because the section 'and it shall come to pass' is applicable both to the day and to the night, whereas the section 'and the lord said' is applicable only to the day.

משנה מסכת ברכות פרק ב משנה ג-הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא. רבי יוסי אומר לא יצא. קרא ולא דקדק באותיותיה, רבי יוסי אומר יצא, ר' יהודה אומר לא יצא. הקורא למפרע לא יצא, קרא וטעה יחזור למקום שטעה:

Translation: If one recites the Shema' without hearing what he says, he has performed his obligation. Rabbi Jose says: he has not performed his obligation. If he recites it without pronouncing the letters correctly, Rabbi Jose says that he has performed his obligation, Rabbi Judah says that he has not performed his obligation. If he recites it backward, he has not performed his obligation. If he recites it and makes a mistake he goes back to the place where he made the mistake.

Notes: The משנה provides these rules concerning the recital of קריאת שמע. No similar rules can be found in the משנה concerning the recital of עשרה.

משנה מסכת ברכות פרק ב משנה ד-האומנין קורין בראש האילן או בראש הנדבך מה שאינן רשאים לעשות כן בתפלה:

Translation: Workmen may recite the Shema' on the top of a tree or the top of a scaffolding, a thing they are not allowed to do in the case of the Tefillah.

Notes: This משנה clearly provides that different rules apply to the recital of קריאת שמע and the recital of עשרה. A simple question can be asked based on the differences in this rule: if חז"ל expected שמונה עשרה to follow immediately after קריאת שמע, why did חז"ל not require the workers to come down from the trees for the recital of קריאת שמע as well. This משנה clearly supports the thesis that initially, it was expected that there would be a break between reciting קריאת שמע and reciting שמונה עשרה.

עשרה based on the difference in the starting time for each.

משנה מסכת ברכות פרק ב משנה ה-התן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון עד מוצאי שבת אם לא עשה מעשה. מעשה ברבן גמליאל שקרא בלילה הראשון שנשא אמרו לו תלמידיו לא למדתנו רבינו שחתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון אמר להם איני שומע לכם לבטל ממני מלכות שמים אפילו שעה אחת:

Translation: A bridegroom is exempt from the recital of the Shema' from the first night until the end of the Sabbath, if he has not consummated the marriage. It happened with Rabban Gamaliel that when he married, he recited the Shema on the first night: so his disciples said to him: our master, you have taught us that a bridegroom is exempt from the recital of the Shema'. He replied to them: I will not listen to you to remove from myself the kingship of heaven even for a moment.

Notes: The משנה provides that a התן is exempt from the recital of the Shema until he consummates his marriage. No similar provision is made concerning reciting עשרה שמונה.

משנה מסכת ברכות פרק ג משנה א-מי שמתו מוטל לפניו פטור מקריאת שמע מן התפלה ומן התפילין נושאי המטה וחלופיהן וחלופי חלופיהן את שלפני המטה ואת שלאחר המטה את שלמטה צורך בהן פטורין ואת שאין למטה צורך בהן חייבין אלו ואלו פטורים מן התפלה:

Translation: One whose dead relative lies before him is exempt from the recital of the Shema' and from the Tefillah and from Tefillin and from all the precepts laid down in the Torah. With regard to the bearers of the bier and those who relieve them and those who relieve them again, whether in front of the bier or behind the bier, those in front of the bier, if they are still required, are exempt; but those behind the bier even if still required, are not exempt. Both, however, are exempt from saying the Tefillah. When they have buried the dead and returned from the grave, if they have time to begin and finish the shema' before forming a row, they should begin, but if not they should not begin. As for those who stand in the row, those on the inside are exempt, but those on the outside are not exempt.

משנה מסכת ברכות פרק ג משנה ג-נשים ועבדים וקטנים פטורין מקריאת שמע ומן התפילין וחייבין בתפלה ובמוזזה ובברכת המזון:

Translation: Women, slaves and minors are exempt from reciting the Shema' and putting on Tefillin, but are subject to the obligations of Tefillah, Mezuzah, and grace after meals.

Notes: We again find a difference between the מצוה of קריאת שמע and the מצוה of עשרה שמונה.

משנה מסכת ברכות פרק ד משנה א-תפלת השחר עד הצות. רבי יהודה אומר עד ארבע שעות. תפלת המנחה עד הערב. רבי יהודה אומר עד פלג המנחה. תפלת הערב אין לה קבע. ושל מוספין כל היום. רבי יהודה אומר עד שבע שעות:

Translation: The morning Tefillah can be said until midday; Rabbi Judah says till the fourth hour. The afternoon prayer can be said till evening; Rabbi Judah says, until the middle of the afternoon. The evening prayer has no fixed limit. The time for the additional prayers (Mussaf) is the whole of the day; Rabbi Judah says, till the seventh hour.

Notes: This משנה provides that שמונה עשרה can be recited one hour later than the latest time to recite קריאת שמע. We learn from this משנה that there are two hours of each morning in which either the מצוה of קריאת שמע cannot be fulfilled or the מצוה of תפלה cannot be fulfilled.

משנה מסכת ברכות פרק ד משנה ג-רבן גמליאל אומר בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה

להבין את התפלה

רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה ר' עקיבא אומר אם שגורה תפלתו בפיו יתפלל שמונה עשרה ואם לאו מעין י"ח:

Translation: Rabban Gamaliel says: every day a man should say the eighteen benedictions. Rabbi Joshua says: an abbreviated eighteen. Rabbi Akiba says: if he knows it fluently he says the original eighteen, and if not an abbreviated eighteen.

משנה מסכת ברכות פרק ד משנה ה-היה רוכב על החמור, ירד. ואם אינו יכול לירד, יחזיר את פניו; ואם אינו יכול להחזיר את פניו, יכוין את לבו כנגד בית קדש הקדשים:

Translation: If he is riding on a donkey he dismounts and prays. If he is unable to dismount he should turn his face towards Jerusalem; and if he cannot turn his face he should concentrate his thoughts on the Holy of Holies.

Notes: This משנה is only concerned with the recital of עשרה שמע. קריאת שמע is recited in a sitting position. This is another important difference between the two prayers.

משנה מסכת ברכות פרק ד משנה ו-היה יושב בספינה או בקרון או באסדא יכוין את לבו כנגד בית קדש הקדשים:

Translation: If he is travelling in a ship or on a raft, he should concentrate his thoughts on the Holy of Holies.

משנה מסכת ברכות פרק ה משנה א-אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד. ראש חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים כדי שיכונו את לבם למקום אפילו המלך שואל בשלומו לא ישיבנו ואפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק:

Translation: One should not stand up to say Tefillah save in a reverent frame of mind. The pious men of old used to wait an hour before praying in order that they might concentrate their thoughts upon their father in heaven. Even if a king greets him while praying he should not answer him: even if a snake is wound round his heel he should not break off.

Notes: This משנה relates how the חסידים הראשונים waited an hour before reciting עשרה שמע.

Query: is this not the hour difference in the starting times between קריאת שמע and עשרה שמע? Does this משנה not describe those who recited קריאת שמע at its earliest time and then waited for sunrise to recite עשרה שמע? Perhaps none of the משניות provided for the earliest time to recite עשרה שמע because at that time חז"ל followed a formula; i.e. עשרה שמע is recited one hour after reciting קריאת שמע.

משנה מסכת ברכות פרק ה משנה ה-המתפלל וטעה סימן רע לו, ואם שלח עבדו הוא סימן רע לשולחיו מפני ששלוחו של אדם כמותו. אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא כשהיה מתפלל על החולים ואומר זה חי וזה מת אמרו לו מנין אתה יודע אמר להם אם שגורה תפילתי בפני יודע אני שהוא מקובל ואם לאו יודע אני שהוא מטורף:

Translation: If one makes a mistake in his Tefillah it is a bad sign for him, and if he is a reader of the congregation it is a bad sign for those who have commissioned him, because a man's agent is equivalent to himself. It was related of Rabbi Hanina ben Dosa that he used to pray for the sick and say, this one will die, this one will live. They said to him: how do you know? he replied: if my prayer comes out fluently, I know that he is accepted, but if not, then I know that he is rejected.

Notes: This משנה relates one more difference between the מצוה of שמע and the מצוה of תפלה. We learned in an earlier משנה that if one erred in reciting the words of קריאת שמע, he did not fulfill the

מצוה. It would appear therefore that the person is required to then repeat קריאת שמע. In this משנה it is provided that if one erred in reciting the words of עשרה שמונה, it is a סימן רע but he is not required to repeat עשרה שמונה.

SUMMARY: It can be concluded that our practice of reciting שמע וברכותיה just before reciting עשרה שמונה was an innovation that was instituted at the time of the גמרא. The גמרא must have had a compelling reason to do so because in doing so, the גמרא changed the recommended earliest time for קריאת שמע to just before sunrise in order that סמיכת גאולה לתפלה could be fulfilled at sunrise.

This discussion has an important practical application, particularly for synagogues that begin services on שבת and יום טוב at 8:45 or 9:00 A.M. There are occasions during the year when those congregations will not reach קריאת שמע before the deadline to recite קריאת שמע. Rather than pause to recite קריאת שמע before דימורה, it may be preferable to recommend that the congregants recite ברכות התורה and קריאת שמע at home before coming to synagogue¹. This would also be helpful to those who come late to synagogue on those occasions and miss hearing the announcement and fail to join the congregation in reciting קריאת שמע before דימורה.

1. This practice was taught to me by my father, יוסף הכהן כ"ץ ז"ל, אליהו בן יוסף הכהן כ"ץ ז"ל, who insisted that I follow it every שבת ויום טוב.

OVERVIEW OF תפלת שחרית 4-4

Point 6

The **ברכות** that are a part of our **תפילות** serve as the underlying structure of the **תפילות**.

The **ברכות** necessarily became the foundation of the **תפילות** based on the circumstances that **חז"ל** found themselves at the time they needed to compose **תפילות** as a substitute for the **קרבות**. The primary means of transmission that was available to **חז"ל** at that time was by way of oral transmission. The **ברכות** served as an excellent vehicle by which to transmit the **תפילות** orally. First of all, groups of people who did not know the words of the **תפילות** could fulfill their obligation to recite the **תפילות** by simply answering **אמן** to the **ברכות** being recited by the **שליח ציבור**. That meant that the number of people whom **חז"ל** needed to teach the **תפילות** was small and manageable. The people who learned the words to the **תפילות** could then act as the **שלוחי ציבור** in different Jewish communities. As a result, the practice of the **שליח ציבור** reciting the **ברכות** out loud so that those present would have the opportunity to fulfill their obligation to recite the **תפילות** by answering **אמן** became essential.

חז"ל's decision to use **ברכות** as the structure of the **תפילות** hastened the transmission of the **תפילות** for an additional reason. The **ברכות** themselves were easy to remember even though they were being heard but not being read by those present. Because all the **ברכות** began with the same words: **ברוך אתה ה'**, the congregants found it easy to learn the **ברכות** from hearing the **שליח ציבור** recite the **ברכות** regularly over a period of time. The challenge for those present was reduced by having to remember only the words that followed. It was therefore not by accident that **שמונה עשרה** consisted of nineteen **ברכות**, that **קריאת שמע** was surrounded by three **ברכות** and that **פסוקי דזמרה** were bookended by **ברכות**. Furthermore most of what followed the words: **ברוך אתה ה'** were short phrases. We need look no further than the **ברכות** of **שמונה עשרה** to see how **חז"ל** followed a pattern of brevity in their composition of the **ברכות התפלה**.

That **חז"ל** recognized that the process of transmitting the **תפילות** would be a lengthy process can be seen by the following:

משנה מסכת ברכות פרק ד משנה ג-רבן גמליאל אומר בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה; רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה; ר' עקיבא אומר אם שגורה תפלתו בפיו יתפלל שמונה עשרה ואם לאו מעין י"ח:

Translation: Rabban Gamaliel says: every day a man should say the eighteen benedictions. Rabbi Joshua says: an abbreviated eighteen. Rabbi Akiba says: if he knows it fluently he says the original eighteen, and if not an abbreviated eighteen.

Rabbi Akiva clearly recognized that in his time, many individuals still could not recite the words of שמונה עשרה from memory.

Viewing the ברכות as the foundation of the תפילות provides us with a clue as to the historical development of the סידור. We already noted that the ברכות that were the bookends to תלמוד פסוקי דזמרה, פסוקי דזמרה, ברוך שאמר, וישתבח were not mentioned in the תלמוד. We can conclude from that fact that פסוקי דזמרה were not recited in synagogue at the time of the גמרא. Those who knew the words recited פסוקי דזמרה at home before coming to synagogue. It is likely that the ברכות of ברוך שאמר and וישתבח were incorporated into פסוקי דזמרה only after the practice of reciting פסוקי דזמרה began to take place in synagogues. It was then necessary to add ברכות to פסוקי דזמרה so that those who did not know the words to פסוקי דזמרה could fulfill their obligation to recite פסוקי דזמרה by answering אמן to the ברכות of ברוך שאמר and וישתבח.

The lesson to be learned from this discussion is that all ברכות that are part of our תפילות need to be recited out loud by the שליח ציבור. He needs to be concerned that one or more of those congregated may not have the ability to read Hebrew or may be having difficulty following the תפילות. In order that those individuals fulfill their obligations, they need to answer אמן to all the ברכות that are recited during the תפילה. Two ברכות within יוצר אור ובורא חשך; i.e. תפלת שחרית are often neglected by many שליח ציבור. גאל ישראל. Both should be read out loud so that anyone present who wishes to fulfill his obligation by answering אמן to those ברכות can be afforded the opportunity by the שליח ציבור to do so.

Reading the ברכות out loud had the additional benefit of being a learning tool for all who could not recite the ברכות from memory. He could repeat the words after the שליח ציבור and he could learn the words over time from simply hearing the words being read aloud. There is no doubt that חז"ל considered that others would learn the words of the תפילות from hearing the שליח ציבור read the ברכות out loud. The following חילוק, difference in custom, between the Jews who lived in ארץ ישראל and the Jews who lived in בבל during the period of the גאונים demonstrates that חז"ל took into account the pedagogical benefit of reading the תפילות aloud:

להבין את התפלה

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מג'—ארץ מזרח מתפלל אדם י"ה ברכות בלחש, ובני ארץ ישראל בקול רם, להרגיל העם.

Translation: In Babylonia, a person recites Shemona Esrei silently. In Israel, a person recites Shemona Esrei out loud in order to teach the words to those around him.

This rule explains a further practice:

שולחן ערוך אורח חיים סימן קא' סעיף ג'—יש אומרים שבראש השנה ויום כיפור מותר להשמיע קולם בתפלה, אפילו בצבור. *הגה*: וכן נוהגין, ומכל מקום יזהרו שלא להגביה קולם יותר מדאי (דרשות מהרי"ו).

Translation: There are those who say that on Rosh Hashonah and on Yom Kippur it is permitted to recite Shemona Esrei out loud, even while in a group of ten. Ramah: That is our practice. However, one should be careful not to raise his voice too high.

The **בית יוסף** comments:

בית יוסף אורח חיים סימן קא'—בראש השנה ויום הכפורים נוהגים העולם להשמיע קולם בתפילתם, והוה תמיהא לי טובא היאך נתפשט המנהג הזה וראיתי בימי חרפי בספר הפליאה שהיה קורא תגר על מנהג זה. ואח"כ מצאתי בפסקי התוספות שילהי ר"ה (אות עב) וזה לשונו ברכות דראש השנה מתוך דאין רגילים בהם משמיעים קולם וגם יש בהם ברכות ארוכות ומטעה אחד את חבריו לפיכך שליה ציבור מוציא את הרבים ידי חובתם עכ"ל הרי שנותנים טעם למה שנהגו להשמיע קולם שהוא מפני שאינם רגילים בהם ואפשר לתת טעם אחר לפי שהם ימי תשובה משמיעים קולם כדי לכוין יותר ואידי דחביבי להו יהבי דעתייהו ואינם מטעים זה את זה אע"פ שמשמיעים קולם: ואחר שכתבתי זה מצאתי במרדכי דמסכת יומא (סי' תשכה) אע"פ שכל ימות השנה מתפללים בלחש כדילפינן פרק אין עומדין (דף לא). מקראי דחנה וקולה לא ישמע מיהו בראש השנה ויום הכפורים אומר בקול רם כדי שילמדו זה את זה ולהטעות לא היישנין כיון שמצויים בידם מחזורים ותפילות כדאמרינן בירושלמי בפרק תפילת השחר רבי יונה כד הוה מצלי בביתיה הוה מצלי בקלא כי היכי דילפי מיניה בני ביתיה וכד הוה מצלי בבי כנישתא הוה מצלי בלחישא כי היכי דלא ליטעו אינשי וזה היה בשאר ימות השנה ואע"ג דאמרינן פרק אלו נאמרינן (סוטה לב:) שמתודה בלחש שלא לבייש עוברי עבירה אנו בזמן הזה כולנו וידוי אחד מתודים ואין כאן בושת עכ"ל:

Translation: On Rosh Hashonah and on Yom Kippur, it is the practice to recite Shemona Esrei out loud. It is very surprising to me that this practice ever began. I noticed in my youth that the Sefer Ha'Pliya raised an objection to this practice. Then I read the following in the book: Piskei Ha'Tosaphos, section 72: since the Brachos of Shemona Esrei that are recited on Rosh Hashonah are not well known to all, they are recited out loud. However, it is also true that the Brachos are very long. By reciting the Brachos out loud, it is possible that one person causes some of the others present to err in their recital of the Brachos. It is therefore preferable that those of us who do not know the Brachos rely on the Schaliach Tzibbur to fulfill

our obligation to recite the Brachos on those days. From this we see that one reason that the practice began to recite the Brachos of Shemona Esrei on Rosh Hashonah out loud was because many did not know the words of the Brachos. It is possible to suggest another reason why the practice began to recite Shemona Esrei out loud on Rosh Hashonah. The people were in the midst of the Ten Days of Repentance. By reciting the Brachos out loud, it was easier to concentrate on what they were saying. In addition, because they were saying words that were very dear to them, they would not be caused to err in reciting the Brachos. After I wrote this I found the following comments of the Mordechai in Maseches Yuma section 625: in all the days of the year we recite the Brachos of Shemona Esrei silently based on what we learned in the chapter: Ain Omdin, Daf 31. There they point to a verse involving Chana that relates that Chana 's voice was not heard as she prayed as the source for that practice. However on Rosh Hashonah and Yom Kippur we recite the Brachos of Shemona Esrei out loud so that each one present can learn the words from the other. We are not concerned about causing others to err because they are holding in their hands Machzorim and compilations of the Tephilos. We learned of a similar practice in the Jerusalem Talmud, in the chapter entitled: Tephilas Ha'Schachar; when Rav Yona would recite Shemona Esrei at home he would pray out loud so that his family members would learn from him but when he recited Shemona Esrei in synagogue he would recite the words silently so as to not cause others to err. However that practice involved the other days of the year. You may want to raise an objection to this practice on Yom Kippur from what we learned in the chapter entitled: Eilu Ne'Emarim (Sotah 32b) that each person should confess quietly in order as to not embarrass those who have sinned. The answer to that objection is that on Yom Kippur, in our day and age, we all recite the same words of confession. As a result, there is no personal embarrassment when we all confess out loud.

This rule may explain another practice:

טור אורה חיים סימן סא'—על כן נוהגים בספרד לקרות פסוק הראשון בקול רם. ומנהג טוב הוא להעיר הכוונה בפסוק הראשון שהוא עיקר מקום כוונת הקריאה.

Translation: Therefore it is customary in Spain to read the first verse of Kriyas Shema out loud. It is a good practice in order to strengthen one's concentration in the recital of the first verse which is the most important place within Kriyas Shema to concentrate fully.

Perhaps we can suggest a reason for the שליח ציבור to recite the first verse of קריאת שמע out loud; in order to help those who do not know the words to learn the words.

That process begins when those individuals repeat the words after the שליח ציבור recites them..

Our discussion would be incomplete if we did not also consider the manner in which חז"ל composed שמונה עשרה for שבת and the ימים טובים. On those days, all the middle ברכות, which represent קידוש היום, including מוסף, have the same התימת הברכה. On ראש, it is מקדש ישראל והומנים, שלשה רגלים, it is מקדש השבת. On השנה, it is מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון. On all those days קידוש ends with

